

Herseyden once Avrasya maratonu hakkında rapor vermek isteriz:
Oznur un yanisira Bogazicinden gonullumuz Sevencan da ILKYAR icin kostu
Her ikisi de akillarinda cocuklar yarisi bitirdiler... Sevencan guzel bir derece de
elde etti...

Bagislarinizi

AvrasyaOYD ve/veya AvrasyaSevencan adina

Is Bnk.ODTU Sb.(4229) 706968 TL-IBAN:TR26 0006 4000 0014 2290 706968 TL
hesabina yatirabilirsiniz...

Baska bir heyecan yarin Taskopru de cumartesi gecesi de Kure'de
Erden le cocuklar konusacaklar, Erden Atlas okyanusunda kiyidan 250 mil acikta...
<http://kaslagit.com> adresinden uye olabilir ve Erden in seyahatini izleyebilirsiniz...

Bu aksam Eylul projesinin ilk izlenimini yolluyoruz, hem de ozel bir kisiden, sevgili
Halide'den... Halide ozel bir gonullu... YIBO'lu... Hele yasadiklari...

Fotograflara bakin,

ilk fotograf Trabzon Macka Esirogunda geceleyin sevgili Ece topac cevirmesini
ogretiyor... Ablasina nasil hayran hayran bakiyor...

Ikinci resim Arakli Bereketli'den veya Macka dan... Gece olmus, bazilari oynarken,
bazilari da bahce lambasinin altinda Tubitak kitabini okumaya baslamis bile...

3. resim Artvin Arhavi'den... Henuz yagmurun hizlanmadigi guzel bir zaman dilimi...
Ilkyar'larimize da, gonullulerimize de hayraniz; sevgili Abdurraman civiyi uzatmis,
bakislarindaki sevgiyi okuyor musunuz? Projenin 13. Gunundayiz ama Abdurrahman
ilk gunku gibi heyecanli ve sevgi dolu...

4. Sayfadaki resim Trabzon Hayrat'tan... Tum Karadenizin guzellikleri burada da
fazlasiyla kendini gosteriyor... Ogrenciler yeni gelmeye baslamis, ellerde bir civi,
yuzlerde bir gulumseme, birileri gelmis, oyle resmi bir gun degil, sevgi dolu, bilim,
heyecan dolu guzel bir gune merhaba...

Sevgili Halide 'ye de tum gonullulerimize de cok tesekkur ediyoruz... ILKYAR'I bu
kadar benzersiz yapan onlar...

*Belki ilk soylenecek sey sonda soyluyoruz... 15 gunluk projede Karadeniz'in guzel
tepelerindeydik... Doganin zenginligine hayran kalirken, ayni zamanda Karadeniz
insanin canla basla dogayla amansiz mucadelesini cay bahcelerinde, findik telasinda
gorduk, onlara da hayran kaldik...*

Boylesine canla basla yapilan mucadele daha cok destek gormeli...

DAHA COK CAY ICME LI VE DAHA COK FINDIK YEMELIYIZ....

Saygilarimizla,

ILKYAR

DERMANIM..

Kimisi çok güzel betimlemelerle kimisi suskunluğuyla anlatmaya çalıştı hissettiklerini, hissettirdiklerinizi.

Ben de YİBOLu olarak YİBOLu kardeşlerimin, İLKİYARın hissettirdiklerini anlatayım istedim...

İLKİYARın YİBOMa gelişi...

YİBO öğrencisiydim ve o hafta köye gitme zamanıydı fakat gitmiyorduk. Ankara'dan gelenler vardı... Heyecanla beklemiştik ve beklediğimize değmişti doğrusu.

Bize adını bile bilmediğimiz oyuncaklar getirmişlerdi. Beyaz saçlı bir öğretmen iki şişeyi eline almış ve diğer şişedeki suyu akıtmaya çalışıyordu, ters çevirdiğinde su akmamıştı ve çok şaşırmıştım bir de Newton yer çekimi var diyordu. :) Çok şaşırmıştım doğrusu...

Yemekhaneyi konferans salonu gibi yapmışlardı ve duvarda bir yansıma vardı, bunu da ilk defa görüyordum. Her şey çok şaşırtıcıydı. Beyaz saçlı öğretmen de buradaydı ve böceği izletiyordu. Diyordu ki 'siz de bu böcek gibi pes etmeyin.' Aklıma ailem geldi, okulum geldi. Nasıl pes etmeyecektim...

Hediyeler verilmişti dereceye girenlere ve ben üzülmüştüm... Zannetmeyin ki bana çanta vermiyorlar diye üzüldüm. Beyaz melek çocukları kucağına alıyor ve sevgisiyle onları harmanlıyordu ben de o sevgi kervanına katılmak istiyordum.

Sabah erkenden gideceklerdi bunu biliyordum ve sabah uyanır uyanmaz merdivenleri üçer beşer atlayarak mavi otobüsün yanına ulaştım. Vedalaştık gönüllü abla ağabeylerle, içimden kopup giden bir şeyler vardı ama minicik ellerimden bir şey gelmezdi ki.

Gönüllü abi ve ablalara 'bir gün sizin gibi olacağım 'diye mektuplar yazdım ve o böcek gibi pes etmedim. Hayat ne kadar zorluklar çıkarsa da yılmadım. Beyaz melek de öyle dememiş miydi? 'PES ETMEYİN'

İLKYARda ilk projem...

İlk projenin, ilk buluşmanın heyecanı var içimde yüreğim kıpır kıpır. Aklımda çocuklara nasıl verimli olabilirim düşüncesi. Otobüste gelirken bulutlara bakıyorum o kadar yaklaşmışlar ki bana sanki tutacakmışım gibi geliyor o pamuk şekerleri. Kalbim kabına sığmıyor, gözlerim doluyor o gülücük fabrikalarını hayal ettikçe. Gözlerimde onların gözleri var ve onlara onların gözüyle bakıyorum. Cevabını bildiğim sorular soruyorum bazen de sormadan başlıyorum muhabbete... Onlara onların gözüyle bakabilmek öyle güzel ki..Neyin hasretliğini çekiyorlar, nelerle mutlu olabiliyorlar ve o küçücük yürekleri ne zorluklarla savaşıyor anlayabiliyorum.

Yurt penceresinden köyümüzün ışıklarına bakardık, yukarıda yıldızlar karşımda köyümün yıldızları... O zorlukların onları öyle güzel şeylerle karşılaştırdığını bir gün benim gibi olduklarında anlayabileceklerini, pes etmeyip gönüllü abla gönüllü abi olacaklarını ve akıllarından İLKİYARın hiç silinmeyeceğini de biliyorum. İLKİYAR giderken yüreğime yağmur yağmış ve gözlerimin derelerini taşırmıştı. Gitmesinler istiyordum çünkü çocuktum ve çocuklar gibi her şeyi istiyordum pek bir şeyi isteme şansımız yokken. Dünya'yı verseler hayır demezdim ama paylaşmayı bilmek gerekti. İLKİYAR bizimle zamanını, sevgisini, hayallerimizi kederlerimizi, sevinçlerimizi paylaşmamış mıydı?

Her ayrılık bir buluşmanın arefesi...

Her ayrılık bir buluşmanın arefesiymiş bu projede anladım. Bir YİBOdan ayrılmak başka bir YİBO ile kuçaklaşmanın arefesi bir zamanlar ailemden ayrılmanın İLKYARla tanışmanın, bilimle buluşmanın, dostlukla, sevgiyle kaynaşmanın arefesi olduğu gibi...

Her YİBODA bir ben...

Sanıyordum ki benden başka bir ben daha yok bu dünyada. Yanılmışım. Her YİBODA bir ben buldum. Kaşdibi YİBODA Esmanur, Zübeyde Hanım YİBODA Abdurrahim ve kendi gibi adı da güzel Nisa... Esmanur gibi ayağımdaki ayakkabılarım hep eskiydi, Abdurrahim gibi hep annemin aslında ölmemiş olduğunu düşünürdüm ve Nisa gibi annem ölmüş, babam büyük şehre gitmiş ve baba diye dedemi anne diye ninemi bilmiştim. Her YİBODA bir ben vardı.

Geçmişime yolculuk...

İnsan geçmişten geleceğe doğru ilerler de bugünden geçmişine gidebilir mi? Gidermiş, bunu Zübeyde Hanım yiboda yaşadım. Yemekhanenin ve yurdun inşası, kuralları, her şeyi hatta sandalyelerin yönü bile aynı. Beyaz meleğim tıpkı yıllar öncesi gibi yine orada duruyor ve böceği izletiyordu 'pes etmeyin' diyordu. O çocukların içinde kendimi şimdi polis, hemşire, öğretmen olan arkadaşlarım vardı. Gözyaşlarım bu defa sevinçten yanaklarımla buluşuyordu benim YİBOLu kardeşlerimle gönüllü abla olarak buluştuğum gibi.

'KARA' denize...

Ah Karadeniz akıtsam gözyaşlarımı sana götürür müsün uzak diyarlara? Bunca Karadenizli gelip kıyında sana mı dert yandı? Yoksa ondan mı sana 'kara' deniz dediler. Derdime derman olamadın Karadeniz çünkü benim dermanım sende değil YİBOlarda saklı. Her bir YİBO ayrı derman oluyor. Saçımı ören Ayşe'de, kulağımda borazan öttüren Ramazan'da kafama oyuncak fırlatan Bahar'da, gülücükleriyle Nisa'da, o güzel sesiyle şarkı söyleyen bülbülüm Berivan'da buluyorum dermanı... İçimde bitmek bilmeyen bir yangın var ki her YİBO ayrı su serpip beni rahatlatıyor, yaralı kalbime merhem oluyor.

Derman olan kardeşlerimin derdine de ben derman olabildim mi Karadeniz?

Hani şarkımızda söylüyoruz ya
'hayat bayram olsa' diye
hayatlarını bayram etmeye geliyoruz ya...

Keşke hayat herkese bayram olsa ...

Halide Çınar
Ordu Üniversitesi
Ünye İşletme Fakültesi 3. Sınıf öğrencisi
*Orda bir YİBO var,
bizi bekleyen çocuklar,
İlk göz ağrılarımız,
ilk yar'larımız var*
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr